

Lydia Davis

A TÖRTÉNET VÉGE

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Lydia Davis: *The End of the Story*.
New York, 1995, Farrar, Straus and Giroux

A szerző köszönetet mond az Ingram Merrill Alapítványnak,
a Mrs. Giles Whiting Alapítványnak, a National Endowment for
the Artsnak és a Fund for Poetrynek a nagyvonalú támogatásért

A fordító a Műfordítók Egyesületének tagja

Copyright © Lydia Davis, 1995
Hungarian translation © Mesterházi Mónika, 2017

Úgy látszott, ez a történet vége, és egy ideig ez volt a regény vége is – volt ebben a csésze teában valami annyira végleges. Aztán, bár még mindig a történet vége volt, a regénynek az elejére tettem, mintha előbb a végét kellene elmondanom, hogy folytassam, és elmondjam a többit. Egyszerűbb lett volna az elején kezdeni, de az eleje nem jelentett túl sokat anélkül, ami utána jön, és ami utána jön, nem jelentett túl sokat a vége nélkül. Talán nem akartam kezdő helyszínt keresni, talán azt akartam, hogy a történet minden része egyszerre legyen elbeszélve. Ahogy Vincent szokta mondani, gyakran többet akarok, mint ami lehetséges.

Ha valaki megkérdi tőlem, miről szól a regény, azt mondom, egy elveszett emberről, mert nem tudom, mit mondhatnék. De az igaz, hogy hosszú ideje nem tudom, merre van, miután az elején tudtam, aztán nem tudtam, megint tudtam, és megint elveszítettem. Valamikor egy kisebb város külvárosában lakott, pár száz mérföldre innét. Valamikor az apjánál dolgozott, aki fizikus volt. Most talán angolt tanít külföldieknek, vagy írást üzletembereknek, vagy szállodát vezet. Talán egy másik nagyvárosban él, vagy egyáltalán nem is városban, bár a nagyváros valószínűbb, mint a kisváros. Talán még most is nős. Úgy hallottam, lett egy lányuk a feleségével, és egy európai városról nevezték el.

Mikor öt éve ebbe a kisvárosba költöztem, nem képzeltem többé, hogy hirtelen megjelenik előttem, annyira nem lett volna valószínű. Nem volt mindig ilyen valószínűtlen, amikor még másfelé éltem. Legalább

három nagyvárosban és két kisvárosban számítottam rá: ha az utcán jártam, elképzeltém, hogy jön felém. Ha múzeumban jártam, biztosra vettem, hogy a következő teremben ott lesz. De sosem találkoztam vele. Lehet, hogy ott volt, ugyanazon az utcán vagy akár ugyanabban a teremben, és nem is túl messziről figyelt. Talán elsurrant, mire észrevettem volna.

Tudtam, hogy él valahol, és évekig olyan nagyvárosban éltem, ahol szinte biztos volt, hogy felbukkan, bár én egy piszkos, lepusztult környéken laktam a kikötő mellett. Tulajdonképpen minél közelebb mentem a város központjához, annál inkább számítottam rá, hogy meglátom. Azon kaptam magam, hogy egy ismerős testalkatú férfi mögött sétálok, vállas, izmos, nálam nem sokkal magasabb, a haja sima szőke. De aztán megfordult, és az arca annyira más volt, mint az övé, a homlok nem stimmel, az orr nem stimmel, a járomcsont nem stimmel, hogy már attól csúnya volt, hogy lehetett volna az övé is, de nem az volt. Vagy egy férfi jött felém távolról, az ő arrogáns, feszes tartásával. Vagy közletről, egy zsúfolt metrókocsiban megláttam ugyanazt a fakókék szemet, rózsaszín, szeplős bőrt, vagy magas, kiálló járomcsontot. Egyszer az ő vonásai voltak, csak eltúlozva, a fej, mint egy gumimaszk: a haj színre olyan, de sűrűbb, a szem annyira világos, hogy szinte fehér, a homlok és a járomcsont groteszkül kiugrott, a csontokról piros hús függött, a száj úgy össze volt préselve, mintha dühöngene, a test lehetetlenül széles. Máskor az arca változata annyira kialakulatlan volt, olyan sima és

nyitott, hogy könnyedén láttam rajta, hogyan fejlődhetne azzá a másik arccá, amit annyira szerettem.

A ruháit sok mindenkin láttam: jó minőségű holmi, de durva anyagból, gyakran ki voltak kopva vagy fakulva, mindig tiszták. És önkéntelenül is hittem benne, bár tudtam, hogy semmi értelme, hogy ha elég sokan hordanák ugyanazokat a ruhákat ugyanazon a helyen, akkor valami mágneses erőnél fogva kénytelen lenne ő is megjelenni. Vagy elképzelttem, hogy egy nap meglátok egy férfit, aki ugyanazt hordja, amit ő, piros kockás dzsekit, vagy világoskék flanelinget, fehér festőnadrágot, vagy a felhajtásnál kirojtosodott farmert, és ennek a férfinak is egyenes, vörösesszőke haja lenne a széles homlokára fésülve, kék szeme, kiálló járomcsontja, fesszes szája, vállas, erős teste, olyan fellépése, ami egyszerre félszeg és arrogáns, és a hasonlóság az utolsó részletig mindenre kiterjedne, a rózsaszínig a szeme fehérjében, vagy a szeplőkig a száján, a csorba első fogáig, mintha minden alkotóeleme összeállna, és nem volna másra szükség, hogy ez a férfi hirtelen ő legyen, csak a megfelelő szóra.

*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomtatta és kötötte
a Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt., 2017-ben
Felelős vezető Vágó Magdolna vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Szerkesztette Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Losoncz-Kelemen Emese
Korrektor Schmal Alexandra
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Hidvégi Anna,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8771
Warnock betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3606 8